

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 14

NOV.-DÉCEMBRE 1944

SỐ 165-166

CHÚA GIẢNG-SANH ĐÚNG KỶ

*«Khi kỳ-hạn đã được trọn, Đức Chúa Trời bèn sai con Ngài bởi một người nữ sanh ra»
(Ga-la-ti 4: 1)*

MỠI năm một lần, chúng ta trở lại lễ Giáng-sanh với một sự thỏa-thích và tin-kính luôn luôn mới-mẻ. Ta đọc truyện-tích trong sách Tin-Lành Lu-ca, hát các bài thơ thánh khen-ngợi Cứu-Chúa giáng-sanh, và suy-nghĩ về một vấn-đề không bao giờ hóa ra cũ, là: «Đức Chúa Trời sai Con Ngài.»

Do mấy chữ: «Khi kỳ-hạn đã được trọn,» hoặc dịch là: «khi thì-giờ đã đầy-đủ», chúng ta thấy tình-bình loài người và thế-giới lúc đó có quan-hệ với sự giáng-sanh của Đấng Christ. Ngài giáng-sanh nhằm lúc sự cần-đùng gấp-rút hơn hết và cơ-hội thuận-tiện hơn hết.

Phương-diện chánh-trị

NẾU trước mặt anh em có bản-đồ thế-giới nhằm đời Sé-sa Au-gút-tơ, hoàng-đế Rô-ma, trị-vi (Lu 2: 1), thì sẽ thấy rõ-ràng, chắc-chắn rằng Đức Chúa Trời hành-tượng giữa các nước để dự-hị muôn dân cho ngày Đấng Christ giáng-sanh.

Ngài hành-động trong trường chánh-trị. Thế-giới mà người ta biết lúc đó phục quyền một chánh-phủ, và các nước được hưởng thái-bình nhờ uy-thế của người Rô-ma. Nếu không có tình-bình ấy thì đạo Tin-Lành không thể nào lan rộng nhằm thế-kỷ thứ nhất. Vì thế, Đức Chúa Trời cũng dự-hị với hằng cách ban cho một thứ

tiếng phổ-thông. Khi vua Á-lếch-sơ-đại đi chinh-phục các nước, bèn truyền-bá nên học-thức và văn-hóa Gô-réc khắp nơi. Vua thắng-là chưa được một trăm năm, thì tiếng Gô-réc được nhiều người nói hơn hết, và từ Âu-độ tới Y-pa-nho ai ai cũng hiểu tiếng ấy.

Ba ngàn năm trước, tại Ba-bên, người ta toan lập một nước gồm cả thế-giới ở ngoài quyền cai-trị của Đức Chúa Trời. Kimo-Thánh chép rằng, Ngài ngự xuống, làm cho lộn-xộn tiếng nói đến nỗi họ không hiểu được nhau. Sự toan định tiêu-tan. Rồi các đời nối-tiếp trôi qua, tới lúc Ngài lập Nước Đời Đời, thì Ngài lại ban cho thế-giới khi đó một thứ tiếng, tức là tiếng Gô-réc. Quan Thống-độc Phi-lát chẳng ngờ đế- quốc La-mã mà ông thay mặt đó đã được đẩy lên để giúp vào chức-vụ của Người Thợ Mộc thành Ga-li-lê đang đứng trước mặt mình. Dân thành A-thê-na ham cuộc vui-chơi, nhạo-báng Pha-olô khi ông rao-giảng Đấng Christ, cũng chẳng ngờ thời oanh-liệt của đế- quốc Gô-réc là một phần trong chương-trình của Đấng Chủ-tể Vũ-trụ, cốt để làm cho lẽ thật của Tin-Lành mau được rao-truyền khắp chốn.

Phương-diện địa-dư

Có lẽ chúng ta cũng tự hỏi: «Tại sao xứ Pha-lê-tin được chọn làm nơi Đấng Christ giáng-sanh?» Có thể nhất là trải qua nhiều thế-kỷ, người

Mê-hê-rô đã duy-trì sự khải-thị đặc-hiệt của Đức Chúa Trời. Người Rô-ma cũng cho thế-giới bộ luật-pháp, người Gô-réc thì cũng nên văn-hóa. Nhưng thế-giới phải nhờ người Giu-đa (Hê-ê-rô) mới có một tôn-giáo cao-qui và thuần-lý hơn hết. Vậy nên các thiên-sứ không báo tin bình-an cho thành Rô-ma hoặc thành A-thên như đã đi đến đất Giu-đa, thuộc xứ Pha-lê-tin.

Hơn nữa, xứ Pha-lê-tin là trung-tâm của thế-giới mà người ta biết lúc đó. Nó nằm ở chỗ ba đại-châu, là Âu, Á, Phi, gặp nhau. Những con đường lớn từ Phi châu đến Á-châu và từ Âu-châu sang Phi-châu phải đi qua đó. Suốt các thời-đại, nó là chìa-trương của các nước. Đứng về phương-diện binh-lý, nó là khoanh đất trọng-yếu hơn hết của địa-cầu.

Khi kỳ-ann đã được trọn, Đức Chúa Trời bèn sai Con Ngài đến xứ Pha-lê-tin. Một tiếng-phán ở đó sẽ được mọi nước nghe; một cây Thập-tự dựng ở đó sẽ được mọi dân thấy.

Sử-ký giống như một mớ biển-dộng hỗn-dộn, không có liên-lạc với nhau. Nhưng nếu ta xem sử-ký trong ánh-sáng của sự giáng-sanh, thì thấy mọi sự sắp-đặt theo thứ-tự hẳn-hoai. Vậy, ta biết rằng phía sau sử-ký có trí-khôn của một Cha thiên, ngay từ lúc ban đầu Ngài đã biết rõ kết-quả.

Trong các sự sắp-đặt của Đức Chúa Trời, ta cũng chú ý qua sự dân Giu-đa bị tan-lạc khắp thế-gian. Không có đi đến đâu họ cũng đem theo sự thiên-biệt Đức Chúa Trời thật, và sự khinh-bì các mối-me-tin, di-đoan của dân ngoại. Như vậy, dân Giu-đa dự-hì loài người cho sự hiện đến của Háng-Cơ-a-thế.

Phương-diện đạo-đức

VỀ phương-diện đạo-đức, các nước bấy giờ chìm dưới bang sâu, vực thẳm. Trong thơ Rô-ma, đoạn thứ

nhứt, Phao-lô phác lự hức tranh ghé-tôn, gồm-ghiếc của các dân ngoại-đạo đương thời ông. Các ông *Sênêque*, *Javénat* và *Tacite* cũng từng mô-lả đến thế. Lúc tối-tầm hơn hết đó là lúc ánh-sáng thiên-thượng tỏa ra và Đấng Christ giáng-sanh, lấy yêu-thương chống với ghen-ghét, lấy thành-khiết chống với tội-ác, và lấy Thập-tự-giá hủy-diệt oai-quyền của ma-qui. Theo chương-trình của Đức Chúa Trời, Đấng Lương-y cứu-chữa linh-hồn đã hiện ra trong lúc bình-tĩnh trầm-trọng và bình-nhơn tuyệt-vọng rên-la. Phao-lô nói: «Khi chúng ta còn yếu-đuối, Đấng Christ đã theo ký-hẹn chịu chết vì kẻ có tội» (Rô 5: 6).

Lễ giáng-sanh với chính anh em

HÀI-NHỊ thành Bết-lê-hem cam-đoan với anh em, là kẻ tin-thờ Ngài và kỷ-niệm sự giáng-sanh kỳ-diệu của Ngài rằng: Ngài có quyền-phép dầy-dủ trên trời cao kia và dưới đất thấp này để khiến cho đời sống anh em được bình-an, vui-vẻ và thỏa-mãn. Chẳng những vậy thôi, Ngài còn có thể biến-cải anh em thành một anh-hùng dục-tin để thi-hành phương-lược mà thiên-sứ đã rao-giảng dương-dêm phước-hạnh ngàn xưa - «Sáng danh Chúa trên các tầng trời rất cao, bình-an dưới đất, ân-trạch cho loài người!» (Lu-ca 2: 14).

Ngài chỉ nai-ni anh em làm một đền, là mở lòng như màng cò diều-tân để Ngài ngự vào như Vua Cao-cả, tổng-đuổi tất cả cầu-cận của tội-lỗi, đánh bật tất cả gốc-rễ của hỗn-ngã và xác-thịt, trừ-diệt tất cả dấu-tích của thế-gian, hủy-hoá tất cả sự đồng-mưu với ma-qui, rồi tái-diễn chính cuộc đời chỉ-thành của Ngài trong lòng anh em. Cái giờ, phút huyền-diệu ấy có thực-hiện trong mỗi độc-giả yếu-qui nhằm ngày lễ Giáng-sanh này không? - T: K. B.